

Mál nr. 348/2023

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Kaskótrygging ökutækis.

Skráningarnúmer ökutækis (A)

Gildissvið vátryggingar. Skaðabótakrafa. Framsal.

Gögn.

- 144. Málskot móttakið 26. september 2023.
- 145. Bréf V dags. 20. október 2023 ásamt fylgiskjöllum.
- 146. Viðbótarathugasemdir M dags. 23. október 2023.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að bifreiðin A, sem þá var í eigu viðskiptavinar M, X, hafi verið til viðgerðar hjá M. Í þeim tilgangi að brenna út sótsíu hafi starfsmanni M verið nauðsynlegt að aka A út fyrir bæinn. Hafi hann misst stjórn á A og tjón orðið á henni. Hafi M og X sammælt um að X keypti aðra sambærilega bifreið af M, en að M keypti A af X, á sléttu. Þetta hafi verið gert í þeim tilgangi að forða X frá afnotamissi og því að þurfa að taka við viðgerðri bifreið en M tæki við greiðslum frá V vegna tjóns á A. Þá hafi starfsmaður V staðfest að V mundi greiða tjónið á A. V hafi hins vegar á síðari stigum, eða með tölvupósti dags. 10. júlí 2023, hafnað bótaskyldu.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að hinn 13. júní 2023 hafi V borist tilkynning um tjón sem hefði átt sér stað á A hinn 5. júní 2023 er henni var ekið á vegrið. X hafi á tjónsdegi verið með kaskótryggingu hjá V, en verið verulega ósátt við að hún þyrfti að sækja bætur eða viðgerðarkostnað og hafi viljað að M bætti sér tjónið. Hinn 4. júlí 2023 hafi framangreind bifreiðaviðskipti M og X átt sér stað og í kaupsamningi og afsali vegna A komi fram að tjónagreiðslur varðandi kaskótjón flytjast yfir til M. V hafi litla sem enga aðkomu haft að málinu fyrr en eftir umrædda samningsgerð en þá hafi M haft samband við V og gert kröfu um bætur. Í samskiptum V og M hafi komið fram að M væri ekki tryggt fyrir tjóninu en því sé mótmælt sem röngu að V hafi samþykkt að M gæti sótt bætur í kaskótryggingu A. Hefði X viljað nota kaskótrygginguna vegna tjónsins hefði V endurkafið M um greiddan viðgerðarkostnað. Það hafi hins vegar aldrei komið til þess enda hefði X áður en hún nýtti sér trygginguna gert fyrrgreindan samning við M. Að mati V sé óumdeilt að M beri skaðabótaábyrgð gagnvart X vegna tjónsins á A og með fyrrgreindum samningi hafi M bætt henni það tjón. V vísar til þess að í 1. mgr. 19. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 komi fram að skaðabótaréttur stofnist ekki vegna tjóns sem munatrygging, þ.e. m.a. kaskótrygging, taki til. Hins vegar segi í 2. tl. 2. mgr. sama ákvæðis að sú regla eigi ekki við þegar tjóninu er valdið í atvinnurekstri, en óumdeilt sé að starfsemi M falli undir það hugtak. Með vísan til þess hafi V hafnað því að endurgreiða M viðgerðarkostnað úr kaskótryggingu A. Hefði komið til greiðslu úr kaskótryggingu A á grundvelli kröfu X um slíkt hefði V þá endurkafið M um kostnað vegna þess, sbr. almenna skilmála félagsins þar sem fram komi að ef hinir tryggðu, þ.e. X, eigi fébótakröfu á hendur þriðja aðila, þ.e. M í þessu tilviki, vegna bótaskylds tjóns öðlist V þann rétt að svo miklu leyti sem félagið hafi greitt bætur. Þá er bent á að framsal réttinda samkvæmt tryggingarsamningi sé háð samþykki V, og hefði slíkt samþykki, sbr. framangreint, aldrei fengist.

Í viðbótarathugasemdum M er áréttað að V hafi verið í fullu sambandi við V og fengið þær upplýsingar að V væri bótaskyld. Það hafi verið forsenda þess að fyrrgreindur kaupsamningur hafi verið gerður um A. Þá sé starfsmaður réttingarverkstæðis reiðubúinn að vitna um slíkt samtal við starfsmann V sem hafi staðfest bótaskyldu. Er þá áréttað að sú leið að kaupa A af X hafi verið farin í þeim tilgangi að lágmarka óþægindi og tjón hennar og þá einnig með framtíðarviðskiptahagsmuni að leiðarljósi. Telur M að V sé með málþófi að reyna að komast undan bótaskyldu sem þegar hafi verið viðurkennd.

Álit.

Óumdeilt er að á tjónsdegi var bifreiðin A tryggð kaskótryggingu hjá V og þá virðist jafnframt liggja fyrir að tjónsatvikkið sem slíkt, þ.e. áakstur á vegrið, sé bótaskyld samkvæmt skilmálum slíkrar tryggingar. Þá liggur fyrir að í kjölfar tjónsins gerðu M og X með sér samninga sem fólust í því að X keypti aðra bifreið af M en M keypti A af X og segir í kaupsamningi og afsali vegna síðarnefndu kaupanna að tjónagreiðslur varðandi kaskótjón hjá V flytjast yfir til M. Var þannig um að ræða framsal réttinda samkvæmt tryggingarsamningi X við V. Gegn neitun V liggja ekki fyrir nein gögn, eða

vitnisburðir, er sýna fram á samþykki V fyrir slíku framsali, en í skilmálum kaskótryggingar A hjá V kemur fram að framsal réttinda samkvæmt tryggingarsamningi sé háð samþykki félagsins. Þar sem ekki verður séð að slíkt samþykki hafi verið veitt verður að hafna kröfu M þegar af þeirri ástæðu.

Í ljósi þess að aðilar tefla fram frekari málsástæðum telur nefndin þó jafnframt rétt að taka fram að jafnvel þó samþykki hefði fengist fyrir slíku framsali væri fyrir hendi endurkröfuréttur V á hendur M. Vísast hér til 17. gr. almennra skilmála V þar sem segir að eigi einhver hinna tryggðu, þ.e. í þessu tilviki X, fékröfu á hendur þriðja aðila, þ.e. í þessu tilviki M, vegna bótaskylds tjóns öðlist V þann rétt að svo miklu leyti sem það hefur greitt bætur. Þó bótaskylda teldist fyrir hendi á grundvelli framsals, eða hefðu bætur verið greiddar X sjálfri, verður því ekki annað séð en að V ætti að sama marki fjárkröfu á hendur M. Væru bætur greiddar til M verður að telja að V öðlaðist samhliða rétt til skuldajöfnuðar, enda verður ekki annað séð en að skilyrði hans væru þá uppfyllt.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr kaskótryggingu A hjá V.

Reykjavík, 21. nóvember 2023.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir